

I NUETS SKOLE

Af Enzo Maria Fondi

Tiden flyder uafbrudt afsted, og Nuet er et øjeblik af fred og ro, et hjælpemiddel, ja, til og med en medicin. Det gælder ikke kun for kristendommen, men også for de andre store religioner.

Ét af de ældste vidnesbyrd finder vi i Buddhismen: 'Da man spurgte Buddha, hvordan det var muligt, at eleverne, som levede meget enkelt og roligt, og som spiste kun én gang om dagen, alligevel strålede, svarede han: "De beklager ikke fortiden, bekymrer sig ikke om fremtiden, men lever her og nu. Det er derfor, at de stråler. Kun den ukloge bekymrer sig om fremtiden og er bitter på fortiden. Han visner som en grøn gren, der ligger afskåret i solen."

Også i Islam, hvor man underkaster sig Guds vilje, er det at leve i Nuet ifølge Guds vilje meget vigtigt. Én af Mohameds Hadiths siger: 'Når det bliver aften, så vent ikke til i morgen, og når det er morgen, så vent ikke til i aften.'

Sofismen, som er inspireret af Koranen, fremhæver at når man lever i Nuet, hjælper det én til at leve

i Guds nærvær, nøgen og fattig overfor Ham. Derfor bliver en sufi kaldt for 'et Nuets barn'.

Kristendommen placerer Tiden i et nyt perspektiv. Evangeliet kommer med mange anbefalinger til at leve i nuet:

'Vær ikke bekymret for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.'

'Vær ikke bekymret for noget.'

'Kast al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer.'

Det, der danner basis for livet i Nuet er visheden om, at vi har en Fader i Himmelen, som elsker os og tager sig af os.

Han ved, hvad vi har brug for og følger os i ethvert øjeblik, og han gør det bedre end den mest elskende moder.

VORES NYE LOGO

Fra Focolare-bevægelsens begyndelse var en gul stjerne på en blå baggrund logoet for Mariapoli-byerne, og i mangel på et logo for hele bevægelsen blev det spontant at anvende stjernen

i mange af Focolares trykte medier. Indtil nu har også vi i Danmark benyttet os af stjernen, fx i Ny Stad og Livets Ord.

I 2000 var det Chiara selv, der havde en idé om hvordan et symbol for hele bevægelsen skulle se ud. "Vores logo skal indeholde en Mariafigur, der ligesom omfavner alle folkeslag." Hun havde et bestemt billede i sinde, der skulle stiliseres. Det var først efter hendes død at man for alvor begyndte med at lede efter et nyt logo.

For to år siden indledtes en verdensomspændende proces for at finde et nyt logo. Der kom flere end 250 idéer og juryen, med repræsentanter fra alle kontinenter, tog sig god tid til at træffe sin beslutning.

Det aktuelle logo, som kan ses i dette nummer af Ny Stad, er en blå figur, der symboliserer Maria, som er åben for alle og omfavner alle. Det samme, men i mindre størrelse, står for Marias værk (eller Focolare-bevægelsen). Den er orange ligesom en flamme for at symbolisere Jesus, der er til stede blandt sine venner.

Nyheder

LIVETS ORD I NYE KLÆDER

P. Fabio Ciardi, OMI

Fra januar 2015 vil kommentarerne til Livets Ord ikke længere blive underskrevet af Chiara Lubich. Selvfølgelig forbliver Chiaras kommentarer meget værdifulde, og de vil altid være genstand for meditation og inspiration. Det er Fabio Ciardi,

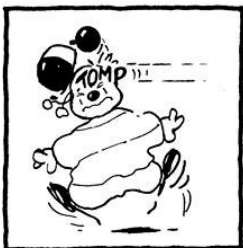
Oblatfader, der skriver disse kommentarer for 2015.

For ikke så længe siden forklarede p. Fabio i et interview med Città Nuova, det italienske Ny Stad: "Vi er kaldede til at fortsætte i Chiaras spor; i den tradition hun har påbegyndt; dvs. vi skal, ligesom hun, lytte til Skriften, fordi den altid har nye svar; nye muligheder for livets nye situationer."

P. Fabio Ciardi, OMI, er teolog og medlem af Focolare-bevægelsens tværvideenskabelige studiegruppe 'Abbaskolen', som Chiara stiftede i 1990.

Bibi og Bobo

© af Walter Kostner

«Jesus sagde til hende: “Giv mig noget at drikke”» (Joh 4,7).

Jesus har forladt Judæa og er på vej til Galilæa. Derfor skal han tværs igennem Samaria. Ved middagstimen, træt af at vandre, sætter han sig ved Jakobs kilden. Han tørster, men har ingen spand at sænke ned i det 35 meter dybe vand.

Hans disciple er gået til byen for at købe noget at spise, og Jesus er alene. En kvinde med en vandkrukke nærmer sig kilden, og Jesus beder hende om noget at drikke. Spørgsmålet går stik imod tidens skik, for en mand taler ikke direkte til en kvinde, og da slet ikke hvis hun er en fremmed. Desuden er der uoverensstemmelser og religiøse fordomme mellem judæere og samaritanere: Jesus er judæer, og kvinden er samaritaner. Hertil kommer, at den samaritanske kvinde har haft flere mænd og levet et umoralsk liv. Måske er det derfor, hun ikke henter vand om morgenen eller aftenen, som de andre kvinder gør, men på dette usædvanlige tidspunkt, netop for at undgå de andres kommentarer.

Men Jesus lader sig ikke påvirke af fordommene og indleder en samtale. Han har en gave til hende, nemlig det levende vand. Vand er nødvendigt for alt liv, og desto mere i tørre områder som Palæstina. Men det vand, som Jesus vil skænke er 'levende' vand, et symbol på åbenbaringen af en Gud, som er Fader og kærlighed, af Helligånden og det hellige liv som han har bragt os. Alt, som han skænker, er levende og nødvendigt for livet: Han er det 'levende' brød (jf. Joh 6,51), og Ordet, som giver liv (jf. Joh 5, 25), Han er selve 'Livet' (jf. Joh 11, 25-26). Når han dør på korset, og én af soldaterne stikker ham i siden med et spyd, siger Johannes, som var vidne, 'der kom straks blod og vand ud' (Joh 19, 34). Jesus er selv den største og totale gave.

Men Jesus trænger sig ikke på. Han bebrejder hende ikke hendes umoralske livsførelse. Han, som kan give alt, *beder* om noget, fordi han har brug for hendes gave.

“Giv mig noget at drikke”

Han, som er Livets Herre, lægger ikke skjul på, at han også er menneske. Han beder om vand, fordi han er træt og tørstig.

Han beder hende også, fordi han ved, at hun vil være mere åben for at modtage, når hun selv først har givet.

Og så følger en samtale, som Jesus afslutter med at afsløre sin identitet. Samtalen bevirker, at hun sænker sine parader, og den frembringer sandheden: 'vandet', som Jesus er kommet for at give. Kvinden efterlader sin krukke, som er det kostbareste, hun har, fordi hun har fået en langt større rigdom. Og så løber hun ind i byen, for nu er det hende, der begynder en samtale med naboerne. Heller ikke hun trænger sig på, men fortæller hvad der er sket, hun fortæller om sin oplevelse.

Jeg tror, at dette Skriftsted har et budskab for den så nødvendige økumeniske dialog. Hvert år i januar fejrer vi 'den økumeniske bede-uge'. Her bliver vi mere bevidst om, at splittelsen mellem de kristne kirker stadigvæk eksisterer. Ligesom Jesus har overvundet hindringerne mellem judæere og samaritanere, inviteres også vi til at sætte farten op i en dybere-gående samtale kirkerne imellem.

Uenigheden mellem kristne er kun ét af de mange problemer, som vi mennesker kæmper med. Overalt er der uenighed og misforståelser: skændier i familien eller i opgangen, spændinger på arbejde, nag mod indvandrere.

Kunne vi ikke, ligesom Jesus gjorde, være åbne for hinanden og overvinde forskelle og fordomme? Hvorfor forsøger vi ikke at lytte til hinanden, at møde den anden bag hans/hendes egen måde at formulere sig på? Jesus gemmer sig også i den, der måske er imod os, den, der har en anden kultur, eller anden religion, og han beder os:

"Giv mig noget at drikke"

I ethvert menneske, der har brug for hjælp, som er arbejdsløs, ensom, fremmed, anderledes troende kan vi genkende Jesu ansigt, og han henvender sig til os og siger: "Jeg tørster, giv mig noget at drikke". Evangeliet siger, at vi kun behøver at give ham et glas vand, for at få en belønning (jf. Matt. 10, 42), og for at få gang i en dialog, som genopbygger broderskabet.

Men vi må også gerne give udtryk for vores behov, uden at skamme os over 'at være tørstige' og bede: "Giv mig noget at drikke." På den måde kan der opstå en seriøs samtale og et konkret fællesskab, uden at vi behøver at være bange for forskellighed. Vi kan frit udveksle vore meninger. Således opstår der relationer, hvor skjulte 'skatte' kan dukke op, ligesom hos Jesus og kvinden. Han opdagede noget i kvinden, han ikke selv kunne, nemlig hente vand.

Fabio Ciardi

"Livets Ord" udgives på 95 forskellige sprog og dialekter og når ud, på tryk, i radio og fjernsyn, til mere end 15 millioner mennesker over hele verden. Den danske version af Livets Ord udgives af Focolare-Danmark, Strindbergsvej 46, 2500 Valby

“Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer til Guds ære.” (Rom 15, 7)

Paulus har i sinde at rejse til Rom og han skriver i forvejen et brev til de kristne i byen. Blandt de kristne romere er der opstået spændinger. Årsagen er forskellige religiøse meninger og sædvaner, alt efter hvilken samfundsgruppe de tidligere har tilhørt. Nogle er vegetarer, andre holder fastedage; nogle følger den ene slags kalender, andre en anden. Til alle disse mennesker skriver Paulus: “Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer til Guds ære.”

Paulus er overbevist om, at alle handler af kærlighed til Gud, så der er ingen grund til at fordømme andre, fordi de gør tingene på en anden måde. Han minder derfor de kristne romere om det kristne livs moral: “Kærligheden er lovens fylde.” (jf. 13, 10). Og da der ikke længere var denne kærlighed blandt dem, manglede broderskabsånden, som skal inspirere alle fællesskabets medlemmer. Apostlen peger hen på Jesus, som tog vore svagheder på sig og ikke tænkte på sig selv. Han tog imod jøden Johannes såvel som den romerske officer; Maria Magdalene som forbryderen, der blev korsfæstet sammen med ham.

“Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer til Guds ære.”

Også i vore kristne fællesskaber kender vi til modsætninger. Vi har konservative tænkere overfor nytænkere, nogle går ind for en social kristendom, andre for en spirituel. Forskellene opstår også på grund af politiske eller sociale erfaringer. Kulturel diversitet skyldes ofte indvandring fra mange lande, og det er alt sammen en stor udfordring.

Den samme dynamik ses i forholdene mellem forskellige kristne kirkesamfund, men også i familier, på arbejdspladsen og i politik. Vi har en tilbøjelighed til at se ned på dem, der tænker anderledes end os, og ikke sjældent udelukker vi hinanden. Den enhed, som Paulus forslår, fører ikke til en udjævning af modsætninger, men til en gensidig åbenhed, der beriger. I samme brev taler han om legemets enhed, og diversiteten af de forskellige lemmer med forskellige nådegaver, der tjener helheden.

Pave Frans skitserer et rammende billede: "Her kan vi ikke bruge billedet af en kugle som model eller figur. Kuglens helhed står ikke over de enkelte dele, hvert punkt er lige langt fra centrum, og de enkelte punkter er uden indbyrdes forskelle. Den figur, vi kan bruge som billede, er polyederet (mangekant, som fx en diamant). Her ser vi, at alle figurens delelementer mødes med hinanden, men hvor de enkelte elementer bevarer deres originalitet i figurens helhed.... Selv de personer, som man kan kritisere for deres fejltagelser, har noget at bidrage med, som ikke må gå tabt. Det, der er tale om, er, at folkeslagene føjes sammen, men at de indenfor den verdensomspændende orden bevarer deres eget særpræg; det er alle mennesker under ét i et samfund, som stræber efter et fælles gode, der i sandhed holder dem sammen."

"Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer til Guds ære."

Dette Livets Ord er en stærk opfordring til at anerkende det positive i andre, om ikke andet, fordi Kristus også har givet sit liv for den pågældende person, som jeg er tilbøjelig til at dømmе. Det er en opfordring til at lytte, og dermed ikke med det samme at ville forsvare sig selv, men at stå åben for forandring og andres meninger. På den måde kan et farverigt fællesskab vokse i enhed.

Fabio Ciardi

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.” (Mark 8, 34)

Jesus er på vej i landsdelen Galilæa sammen med sine disciple. Han befinder sig omkring byen Cesarea Filippi og spørger disciplene, hvad de mener om ham. På vegne af alle bekender Peter, at Jesus er Kristus, den Messias folk har ventet på i århundreder. For at undgå enhver tvivl forklarer Jesus tydeligt, hvordan han har tænkt sig at gennemføre sin mission. Han fortæller dem, at han ønsker at befri sit folk, men på en uventet måde: han skal lide meget og forkastes, blive dræbt, og opstå efter tre dage. Peter kan ikke acceptere sådan en Messias. Som mange andre forestillede han sig en person, der ville handle med kraft og styrke ved at besejre romerne og sætte nationen Israel på verdenskortet. Så Peter irettesætter Jesus, som til gengæld formaner ham: "For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil." (jf Mark 8, 31-33).

Jesus fortsætter sin rejse og denne gang skal han til Jerusalem, hvor han fuldbyrder sin skæbne; han skal dø og genopstå. Men nu hvor hans disciple ved, at han vil dø, vil de så stadigvæk følge ham? Jesu betingelser er klare og kræver en del. Han henvender sig både til tilskuerne omkring sig og til sine disciple og fortæller dem:

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”

Disciplene var blevet fascineret af ham, Mesteren, da han gik langs med søbredden, hvor de havde kastet deres fiskenet ud eller indkrævet skat. Uden tøven havde de opgivet både net, skattepenge, far, hjem og familie for at følge ham. De havde set ham udføre mirakler, og de havde lyttet til hans visdomsord. Indtil da havde de fulgt ham af bare glæde og begejstring.

Men nu ser det ud til, at det at følge Jesus bliver mere udfordrende. Det er nu mere klart end nogensinde, at det betyder fuldtud at dele liv og skæbne: svigt og fjendtlighed, endda død, og hvilken død: den mest smertefulde og berygtede; den, der var forbeholdt mordere og hensynsløse forbrydere. En død, som Skriften kalder "forbandet" (jf 5. Mos 21, 23). Blot navnet "kors" indgød rædsel, ja ordet var næsten udsigeligt. Det er faktisk første gang, at det dukker op i evangeliet, og det må have gjort stort indtryk på Jesu tilhørere.

Jesus har nu klart tilkendegivet sin identitet, og det er den model, han viser enhver, der vil følge ham. Når Mesteren elsker sit folk så meget, at han går i døden for det og tager korset på sig, skal også disciplen – hvis han vil være dette navn værdig – fralægge sig sin egen måde at tænke på, for at gå hele Mesterens vej. Og det betyder at starte fra korset:

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”

At være kristen betyder at være ligesom Kristus og at have "det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus", som "ydmygede sig og blev lydige indtil døden, ja, døden på et kors." (Fil 2, 5,8). Det betyder at blive korsfæstet med Kristus til dét punkt, hvor vi med Paulus kan sige, "Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig" (Gal 2, 20); "at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet." (1 Kor 2, 2). Det er Jesus, som fortsætter med at leve, dø og genopstå i os. At være som Mesteren, bør være enhver kristnes ønske og ambition, men hvordan kommer vi så langt?

Først og fremmest skal vi give afkald på os selv; få vores måde at tænke på lidt på afstand. Det bad Jesus også Peter om, dengang Han bebrejdede ham, at han tænkte som mennesker og ikke som Gud. Engang imellem er vi ligesom Peter, vi har os selv i fokus eller mener, at tingene skal foregå efter vores hoved. Eller også springer vi over, hvor gærdet er lavest, eller vi er misunderlige på andre. Måske mener vi at kunne opnå en lykkelig familie, et harmonisk samfund eller et velfungerende kristent fællesskab uden at skulle bære de smerter, det koster.

At give afkald betyder at trænge ind i Guds måde at tænke på, og det er dét, Jesus har vist os. Det er ligesom hvedekornet, der skal dø for at bære frugt; det betyder at finde større glæde i at give end i at modtage; det vil sige at sætte ens liv til af kærlighed, kort sagt betyder det at tage sit eget kors op:

“Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”

Vi behøver ikke at lede efter korset, for vi kommer helt af sig selv, hver eneste dag, ja måske når vi mindst venter det og på de mest uventede måder.

Jesus inviterer os til at tage det 'på os' uden at betragte det som et nødvendigt onde, uden at bukke under for det, ikke engang holde det ud med bravur, eller som om det ikke rører os. I stedet bør vi hilse det velkommen og se det, som om vi kan have del i hans kors; som en mulighed for at blive disciple, for at leve i fællesskab med ham i den ene eller den anden smerte. Han tog som den første vores kors på sig. For da Jesus tog sit kors på sig, tog han alle vore kors på sine skuldre. I hver eneste smerte, lige meget hvilken slags, møder vi Jesus, som allerede har gjort den til sin.

Det gør, at vi ikke er alene om at bære korset, for han løfter det sammen med os, og det bevirker, at vi tilhører ham; at vi på en måde bliver ligesom Jesus. Det er sådan, vi kan følge ham og blive sande disciple. På den måde bliver korset for os, som for Jesus, 'Guds kraft' (1 Kor 1, 18); vejen til opstandelse. Og netop fordi vi møder Jesus, bliver enhver svaghed til styrke, mørke til lys og alle slags 'død' til liv.

Fabio Ciardi

SIMON

En dag gik mine børn og jeg en tur i vores kvarter. Vi kunne mærke, at en lille, mørk dreng fulgte efter os. Vi fandt ud af, at han hed Simon, og at hans mor var nødt til at arbejde til sent om aftenen, og at han derfor ofte var på gaden i al den tid. Jeg kunne ikke lide, at han strejfede rundt så sent.

To dage senere, fik jeg at vide af en af nonnerne, at der var en kvinde, som arbejdede hos dem i klosteret, og som var meget bekymret for sin søn, der hed Simon. Sammen med mine døtre blev vi enige om, at vi gerne ville invitere Simon hjem hos os, mens hans mor var på arbejde. Hen ad vejen lagde vi mærke til, at Simon

EN KÆDEREAKTION

Jeg var på kontoret, da Georg kom ind og begyndte at skælde ud over en kollega. Han snakkede som et vandfald og gav mig ingen chance for at sige noget som helst.

Jeg lagde mit arbejde fra mig og gav mig tid til at lytte opmærksomt. Efter et stykke tid, blev hans stemme mildere og han faldt til ro. Til sidst takkede han, gik ud og lukkede døren stille efter sig. Næste dag kom Georg hen til mig: 'Jeg var meget oprevet i går, men din ro og opmærksomhed hjalp mig til at blive rolig igen. Bagefter havde jeg selv den ro, der skulle til for at lytte til en af mine patienters pårørende, der var meget bekymret.'

Erfaringer

havde indlæringsproblemer i skolen. Det tog meget af min tid at hjælpe både ham og mine egne døtre, der heller ikke har det nemt i skolen. Men på et tidspunkt foreslog min 9-årige datter at hun kunne hjælpe Simon. I den periode har mine egne børn ofte måttet undvære mig, men de har også erfaret glæden ved at kunne elske andre. Senere, da jeg en gang var hjemme hos Simons mor, som er muslim, fortalte hun mig, at hun havde bedt meget til Gud for sin søn; for hende var vores omsorg for hendes dreng et svar fra Gud.

Annelise - Tyskland

Hans ord mindede mig om en kædereaktion: En lille smule opmærksomhed er nok til at en flod af kærlighed kan strømme ud i verden.

Peter - Belgien

Ny Stad går nu ind i sin 24. årgang. Mange mennesker er glade for bladet. Det er dog ikke gratis at trykke og udsende selv så beskedent et blad som Ny Stad. Vi beder derfor alle, der kan, om at betale **kr. 100,-** til dækning af udgifterne (girokort vedlagt), inden den 15. marts.

Ikke alle, der modtager NY STAD har mulighed for at betale, og en del eksemplarer fremlægges i kirkerne osv. **Enhver**

økonomisk støtte vil derfor blive modtaget med taknemmelighed.

Man kan i stedet for et papirabonnement vælge at få det **gratis i E-mail indbakken**, send os venligst en E-mail til info@focolare.dk.

Vi er taknemmelige for enhver gave.

*Med venlig hilsen,
Johanna Bos*

Sæt kryds X

MARIAPOLI 2015
Göteborg (Sverige)
31. juli - 4. august

Livets Ord-møder

København Indre By: Maria Dewilde, Dronningens Tværgade 33, 3 tv, **torsdag** den. **5. febr.** og den **5. marts** kl. 14.00

København Østerbro: **Fyraften med Ordet**, i Ryes-cafeens bibliotek, Ryesgade 107. Mulighed for spising til kr. 35,- kl. 18.00. **Torsdag den 12 febr. og 12. marts**

Århus:, menighedslokale ved Sct. Pauls kirke, Sct. Pauls Kirkeplads 1, Århus C, **Lørdag den 21. februar** kl. 14.30—19.00

Odense: OBS NY ADRESSE: Dannebrogsgade 1, 5000 Odense, **Søndag den 22. februar** kl. 12.30—16.00

Holbæk, Fam. van der Meer, Carl Reffs Vej 6 C.— kl. 18.00, **lørdag d. 21. febr., 21. marts**

Arrangementer

Udg.: Focolare ♣ Strindbergsvej 46 ♣ DK-2500 Valby ♣ tlf.: 36 46 01 92

E-mail: info@focolare.dk ♣ www.focolare.dk og www.focolare.org

ISSN 0907-3078 Abonnement: 100 kr. årligt ♣ Danske Bank 9570 587-9361

Ansv. redaktør: Johanna Bos. Medarbejdere i dette nummer: Vibeke Lasheras, Ursula Ljungquist, Els de Groot